

Miképp a változatlan

*„Az illanó idő szívdobbanása
remegve lüktet által a szobán
s nincs semmi, semmi nesz, csak némaság”.*
(Kosztolányi Dezső)

*A hegyek felől közeledik,
lustán telepszik rá a függönyre
az arzén színű fény,*

*lábak, inak, megfeszülő izmok
mozognak a *firhang* fehér anyagán;
képzelet és vízió között álmosan sóhajtasz,*

*az óra egyre ütemesebb nyekergése
zavarja meg a csendet,
percek, másodpercek pörögnek,*

*a szívhang egyre hevesebb,
a buborék-lét lassan nyílik ki,
tágul a téridő,*

*az arcodat simogatom,
húzd el a függönyt,
mondom,*

*s a valóságnak egyéb jele nincsen,
ülünk egymással szemben,
az idő kéjesen belénk harap,*

*rátapad a bőrünkre,
majd, mint a gyorsított felvétel
veszed a cipőd, a kabátod,*

utolsó csók,
bizonytalan mimikák,
nincs idő lélegezni,

indulni kell, szűkül az égbolt,
folytatódik minden,
miképp a változatlan,

a hegy felé közeledünk.

Már csak a körvonalak

a megszűnés pillanatában

tétova mozdulat
feléd hajolok
a zajszünet váratlan másodpercében
kinyújtod ujjaidat tenyered biztonságából
miközben a földet elárasztja az eső
és minden azúr színűvé
és minden zengéssé
és minden ami *eddig*
most *önmagában*

meghajolok előtted
te arany színű,
fénylő lény
távolodásomat
ígéretnek vedd

szerezd ahogy
már csak a körvonalak maradnak
szerezd magunkat és imáinkat

hagyd hogy sírjon az ég

hagyd hogy megeredjenek az égbolt forrásai
hagy susogjon, szemerkéljen, szitáljon, hulljon, potyogjon
cseperegjen, csöpögjön, permetezzen, záporozzon
zubogjon
doboljon a cserepeken, a járdaköveken
pulzáljon
ivódjon bele a bőrbe

miközben megszűnik valami
ami sosem
soha nem is volt igazán

Sinkó István: For Mozart (2021)